

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Γεννήθηκα στο χωριό Τέμπη της Λάρισας, κοντά στην ομώνυμη κοιλάδα. Ήμουνα ο 4ος γιος μιας πολύτεκνης οικογένειας (6 αγόρια και 2 κορίτσια) που γέννησαν ο Ηλίας Στρούλιας με καταγωγή από τα γειτονικά Αμπελάκια και η Ελένη Πέτσιου, που οι παππούδες της κατέβηκαν το 1870 περίπου από το Ζαγόρι της Ηπείρου, πριν απελευθερωθεί η Θεσσαλία.

Οι παππούδες εγκαταστάθηκαν στα Τέμπη και αγόρασαν κτήματα από τους Τούρκους, κατά την αποχώρησή τους.

Οι γονείς μου μετά τον γάμο τους, έσπασαν το νοικοκυριό τους σε ένα διώροφο παραδοσιακό σπίτι, που είχε κτίσει στα Τέμπη ο μπιροπολίτης της Λάρισας Αμβρόσιος το 1905, δίπλα στον Πηνειό και την εκκλησία, για θερινή του κατοικία και ο πατέρας το αγόρασε από την κληρονομία ανεψιά του.

Η απασχόληση της οικογένειας ήταν με την Γεωργία και την Κτηνοτροφία.

Η καλή τύχη και οι ιδιαίτερες φροντίδες της μάνας μας για τα παιδιά της, στο σπίτι του Δεσπότη βοήθησαν στην επιβίωση όλων μας.

Με πολύ δουλειά κοντά στους γονείς μας σε πολλές καλλιέργειες, μεταξύ των οποίων ήταν και τα καπνά, αλλά ακόμη και οι μεταξοσκώληκες.

Μετά την αποφοίτησή μας από το γυμνάσιο της Λάρισας, βρήκαμε επαγγελματική διέξοδο σπουδάζοντας τις παρακάτω επιστήμες κατά σειρά ηλικίας:

Γεωπόνος, οικονομολόγος, κτηνίατρος, δασκάλα και οι δίδυμοι αδελφοί, 8 χρόνια νεότεροι από την αδελφή μας, σπούδασαν Μηχανικοί, Μηχανολόγος και Ηλεκτρολόγος στο Πολυτεχνείο του Μονάχου της Γερμανίας.

Το εισόδημα από τις διάφορες καλλιέργειες των κτημάτων, δεν ήταν αρκετό για τις βιοτικές ανάγκες της οικογένειας και τις σπουδές μας.

Γι αυτό ο πατέρας διατηρούσε και ένα κοπάδι πρόβατα. Φρόντιζε δε πάντα να βρίσκει ένα καλό τσοπάνη, για την καλή τους διατήρηση στις βοσκές.

Τον χειμώνα ασχολούνταν ιδιαίτερα με τα ζώα που αγαπούσε πολύ, και το καλοκαίρι εξασφάλιζε τις ζωοτροφές καλλιεργώντας πολλά στρέμματα με καλαμπόκια και σανούς (τριφύλλι, βίκος κλπ.).

Από τον Νοέμβριο που άρχιζαν οι γεννήσεις των προβάτων μέχρι τον Μάρτιο, το κοπάδι σταβλίζονταν τα βράδια σε έναν ευρύχωρο στάβλο με αυλή, δίπλα στο σπίτι.

Εκεί ο πατέρας είχε φτιάξει και στάβλο για τα μεγάλα ζώα με τα οποία καλλιεργούσε τα χωράφια.

Ο σταβλισμός των κοπαδιών τον χειμώνα δίπλα σε κάθε σπίτι, την εποχή εκείνη στα μικρά χωριά, εξασφάλιζε την καλή επίβλεψη και περιποίηση των ζώων, την δύσκολη χειμερινή περίοδο και έτσι αποφεύγονταν οι απώλειες αρνιών και κατσικιών από δυστοκίες και ατυχήματα κατά την γέννησή τους.

Σε όλες τις δουλειές τού κοπαδιού και τις καλλιέργειες, χειμώνα και καλοκαίρι βοή-

θούσαμε όλα τα παιδιά, όταν βρισκόμασταν στο χωριό.

Οι αναμνήσεις και εμπειρίες μου από την στενή επαφή και τις ασχολίες με τα ζώα, έμειναν ζωντανές και σημάδεψαν την μετέπειτα ζωή μου.

Έχοντας τα παραπάνω βιώματα αποφάσισα να σπουδάσω κτηνίατρος, γιατί μου άρεσε πολύ η κτηνιατρική σαν ευρύτερη ιατρική επιστήμη με πολλά ενδιαφέροντα. Μου έδινε ακόμη την ευκαιρία να εργάζομαι περισσότερο στην ύπαιθρο που αγαπούσα πολύ.

Σε όλη μου την σταδιοδρομία, δεν ξέχασα τα βιώματα αυτά του χωριού και το ενδιαφέρον μου για την ενημέρωση των κτηνοτρόφων, για τους σκοπούς που αναφέρω και στον πρόλογο του βιβλίου αυτού, ήταν πάντοτε συνεχές.

Αυτό γινόταν με προφορικές συμβουλές, αλλά και με ειδικά ενημερωτικά εκλαϊκευμένα κείμενα που έγραφα συνεχώς, για όλες τις αρρώστιες των ζώων, σε όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας μου στις κτηνιατρικές υπηρεσίες του Υπουργείου Γεωργίας.

Την δεκαετία του 1980, που υπηρετούσα στην επιθεώρηση Κτηνιατρικής Λάρισας, συνεργαζόμουν με τη Διεύθυνση Γεωργίας στη ραδιοφωνική εκπομπή «με τους αγρότες», που μεταδιδόταν δύο φορές την εβδομάδα από την ΕΡΑ Λάρισας. Την εκπομπή αυτή επιμελούνταν η γεωπόνος κ. Χρυσή Μαρούδα.

Στις εκπομπές αυτές μετέδιδα όλα τα επίκαιρα θέματα για τις αρρώστιες των ζώων και την σωστή διατροφή τους.

Το 1987 έγινε η πρώτη έκδοση του ειδικού αυτού ενημερωτικού βιβλίου και ακολούθησαν οι επανεκδόσεις το 1990 και 1995.

Πολλές είναι ακόμη οι παιδικές μου αναμνήσεις από το όμορφο φυσικό περιβάλλον του χωριού.

Στο στένωμα των δύο βουνών, του Κίσαβου και του Ολύμπου, όπου βρίσκεται το χωριό με τις καταπράσινες όχθες του Πηνειού, οι μοναδικοί ήχοι που διέκοπαν τότε την απόλυτη ηρεμία του τοπίου, ήταν τα κουδουνίσματα και τα βελάσματα των πολλών κοπαδιών γιδοπροβάτων που έβοσκαν στις δυο πλαγιές. Ακούγονταν ακόμη και μερικά σφυρίγματα των ατμομηχανών του τρένου που διέσχιζαν την κοιλάδα, αφού τότε δεν είχε γίνει η Εθνική οδός. Τα νερά του Πηνειού έτρεχαν τότε ολοκάθαρα και ήταν κατάλληλα για το πότισμα των ζώων. Πολύ συχνά πίναμε και εμείς νερό από το ποτάμι και κάναμε μπάνια, όταν εργαζόμασταν στις καλλιέργειες του κάμπου που βρίσκεται δυτικά του χωριού.

Τίποτα δυστυχώς δεν συμβαίνει τώρα και τα λίγα ψάρια του ποταμού είναι ακατάλληλα για κατανάλωση.

Γι αυτό στις τελευταίες σελίδες του βιβλίου αυτού, δεν παρέλειψα να γράψω μερικά κείμενα για το σοβαρό αυτό πρόβλημα της μόλυνσης του περιβάλλοντος, των νερών και των φυτικών ιδίως τροφίμων, από τα φυτοφάρμακα και από πολλές χημικές ουσίες που παράγονται από τις ανθρώπινες δραστηριότητες και με την χρήση τους απειλούν σοβαρά την υγεία των ανθρώπων.

Περισσότερες πληροφορίες για τις δραστηριότητες του συγγραφέα και της οικογένειάς του στην ιστοσελίδα Stroulias.gr.